

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

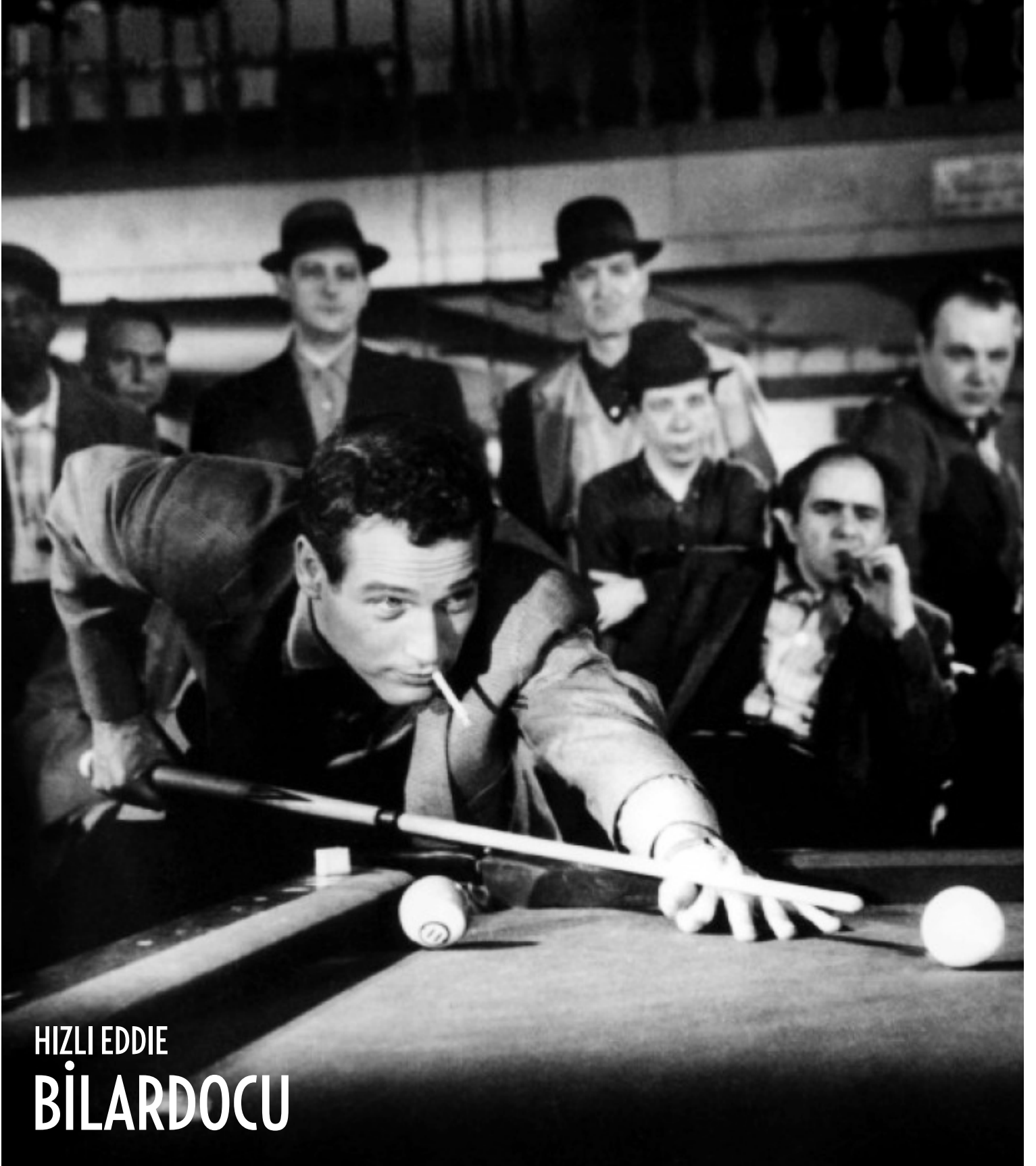
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIZLI EDDIE
BİLARDOCU

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

siyad
Sinema Yazarları Derneği

EMEK SİNEMASININ ÖĞRETTİKLERİ

BU YIL 15.Sİ DÜZENLENEN SADRI ALIŞIK SİNEMA VE TİYATRO OYUNCULUK ÖDÜLLERİ'NDE GEÇENİN sunucularından Berna Laçın ve ödül almak için sahneye çıkan kimi sanatçılar Emek sinemasının kapanmaması gerektiğine dair güzel sözler söylediler. Seyirciler arasında büyük üstat (!) Hıncal Uluç da vardı ve müstehzi bir ifadeyle bütün bu Emek dolu cümleleri izledi. Bir de baktık ki iki gün sonra bu müstehzi bakışlarını yine bildiğiniz 'öğreten adam' kıvamıyla bize dillendirmesin mi? Bir avuç yaygaracı çıkmış 'istemezük' diye bağıryormuş! Kazan kaldıran yeniçeriyiz yani biz... Bütün İstanbul yıkılmasını istiyor, hadi o diyemiyor biz diyelim, 'bir avuç serseri' kılık yapıyor da, onun deyimiyle bu 'fare yuvası' nı koruyor! Üstat şöyle tanımlıyor bu insanları: "İçlerinde 'Fırsat bu fırsat, iki satır reklamım olsun, adım, resmim, gazete ve TV'lerde geçsin' diyenler var.. İçlerinde çok başka art niyetlerini, Emek bahanesi ile gerçekleştirmek isteyenler var.. İçlerinde, ne olup bittiği hakkında zerre bilgisi olmadan saf saf 'Emek'i yıkmayın' diye ortaya çıkanlar var."

Tahlile bakar mısınız? İnsanın üstadın (!) bu uzun yazısının gerisini okumak içinden gelmiyor. Çünkü öyle sayıklama cümleleri var ki içinde gözlerimiz büyüyor okurken: "Dünya, TV'lere karşı cep sinemalarını keşfetti.. Büyük salon yerine, yan yana minik sekiz on salon... Adeta TV'lerde kanal seçer gibi film seçme şanslı..." Hani sanki yurt dışına hiç çıkmayan bir adammış gibi böyle bir cümle yazabiliyor kendisi. Mesela bırakın Avrupa şehirlerini, sinemanın en büyük tüketim merkezlerinden biri sayılan Los Angeles'da bile Emek gibi sürüyle, tarihî, tek salonlu sinema var. Ne yapıyorlar bu adamlar; kapatmak yerine tarihi dokuyu bozmadan yeniliyorlar. Üstüne üstlük ayak alışkanlığı yapması için birkaç büyük filmin galasını da orada yapıyorlar.

Moskova'da 14. yüzyıldan kalma binaları koruyorlar. Vatan

Caddesi gibi bir caddede yürüyorsunuz, etrafınızda böyle binalar var; üstlerindeki levhalarda 1300'lü yıllardan kaldıkları belirtiliyor. Restore edilenlerin önüne restore edildikten sonra nasıl görüneceğini gösteren bez afişler döseniyor. Yani daha restorasyon sırasında bile estetik korunuyor. Biz 50-60 yıllık binalarımıza katlanamıyoruz daha. Yıkıp, bozup çirkin AVM'ler yapıyoruz. Ama AKM'yi de, Emek'i de varsın tarihî olsun, varsın bu şehrin insanların bir bölümü yıkılmasını istemesin; Hıncal Bey'in rahat oturabileceği koltukları yok ya, yakın gitsin.

Aslında bu protestoyu yapanları anlamadan dinlemeden tepki vermekle suçlayan Hıncal Uluç ve diğerleri, sanırız yapılması düşünülen 'kurtarma planı' nı pek dinlememişler, okumamışlar. Hıncal Bey'e biz bir kere daha anlatalım: Emek sinemasının 'tarihi özelliklerini' bölük pörçük, abuk sabuk bir şekilde, İstiklal Caddesi'ndeki tarihî onca binanın arasında çirkinlik abidesi olarak dikilecek 'modern' bir AVM'nin içine yayıp öl-dü-re-cek-ler. Sinemayı da yukarıya 'sıkıştıraraklar'.

Aslında bu vaka başka bir şeye dönüştü biraz da. Hıncal Bey için bu tarafıyla hiç orali olmuyor nedense. Olay sadece bir sinemanın yıkılma mevzusu değil artık. Bu şehirde hatırı sayılır bir kesim yapılacak bir icraatı istemiyor ve tepki veriyor. Yapılmasını isteyenler ise Belediye, oraya para yatıran şirket ve Hıncal Bey gibi düşünen 'bir avuç yaygaracı'... Bakalım yönetenler yönettikleri insanlara ne kadar değer veriyorlar? Hep beraber göreceğiz...

Hıncal Uluç da hiç boşuna kendi Emek kurtarma planlarını filan yazmasın. Eğer olur da Belediye, Emek'i 'kurtarırsa' (!), sonra bu kurtarılmış Emek'i beğenmeme ihtimalini de saklı tutsun. Olur ya yıllarca 'masturbatör' (!) eleştirmenler dışında kimsenin izlediği filmlere ve bize demediğini bırakmayan Hıncal Bey, "Bal"ı yere göğe koyamayarak yıllarca izlediği, izlemeyi dahi düşünmediği filmler hakkında yazdığı bütün o yazıları geçersiz kılıverdiği gibi 'Emek' konusunda da aynı duruma düşmesin'.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEREM SANATEL, OKAN ARPAÇ, FERHAT NEPTÜN, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Siyah Beyaz, H II: Katliam, Gözlerindeki Sır, Ödül Peşinde, Kapımdaki Casus, Ejderhanı Nasıl Eğitirsin.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

20 TRENDEKİ YABANCI

29. İstanbul Film Festivali'nden keskin ve matrak gözlemler.

22 ESRAR PERDESİ

Korku filmleri söz konusu olunca, uzun süredir Hollywood'un bit pazarında nur avında olduğunu söyleyebiliriz. Hele ki yeniden çevrimler hanidir hepimize kan kusturmuş durumda.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Paul Newman banttan ince görüyor: Bilardocu.

28 LEKELİ ADAM

Louis Malle'den bir kent senfonisi: Ateşle Oyun.

30 AİLE OYUNU

Oyuncak Hikayesi, Oyuncak Hikayesi 2, Kış Işığı, Vavien, Ejder Kapanı, Türkler Çıldırılmış Olmalı.

34 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: İstanbul Film Festivali (Ulusal Yarışma), İstanbul Film Festivali (Uluslararası Yarışma), Yeni Sinema Günleri, Eskişehir'den Sadi Bey'e Emek Ödülü, Sadri Alışık Ödülleri.

SİYAH BEYAZ

YÖNETMEN Ahmet Boyacıoğlu
UYUNCULAR Tuncel Kurtiz,
 Erkan Can, Nejat İşler,
 Şevval Sam, Taner Birsell
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 93 dk.

Zamanın
 getirdiklerinden
 mutsuz beş karakter
 kendilerini
 siyah-beyaz bir
 mekana
 sıkıştırıyorlar.
 Boyacıoğlu'nun
 anlattıklarına hak
 verecek ama anlatış
 tarzına itiraz
 edeceksiniz.

BAK KIZIM" DİYE BAŞLIYOR SÖZE TUNCEL KURTİZ... BUGÜNLERDE YENİDEN keşfedilen büyük oyuncu, zaten "bak oğlum, bak yeğen, kardeşşş" gibi hitaplarla başlayan diyaloglarla konuşturuluyor sürekli... "Sen bizim kuşağı yanlış biliyorsun. Dünyayı değiştirmek istedik biz. Değiştiremedik, ama dünya da bizi değiştiremedi"... Filmin henüz onbeşinci dakikası filan ve siz bu sahneden sonra artık filmi izlemeyi bırakabilirsiniz. Çünkü film sadece bu cümleyi anlatmak için 93 dakika boyunca beş ana karakterini konuşturdukça konuşturuyor.

Tanıyanlar bilirler "Siyah Beyaz" adlı bu filmin yönetmeni Ahmet Boyacıoğlu Türkiye'nin sinema sektörüne ciddi katkılar sağlayan, yıllarca gördüğü tıp eğitiminin ardından cerrah olarak çalışan ama âşık olduğu sinemanın peşinden giden tatlı bir adamdır. Çoğu filmde ve festivalde bizzat emekleri vardır. Nüktedandır, yer yer gevezedir, pratiktir, çözümçüdür ve sinemayı öyle böyle değil, çok sever.

"Siyah Beyaz" da nüktedan bir film. Ama yıllarca eleştirmenlerle yarı şaka yarı ciddi atışan Ahmet Boyacıoğlu'nun anlattığı hikayeler kadar nükteli veya çekici değil...

Ankara'nın sosyal hayatında belirli bir kitle için (hadi ille de bir tanım isteyenler için 'sanatsever solcular' diyelim) çok önemli bir buluşma mekanı, bir nevi İstanbul'un Çiçek Bar'ı (Arif'in Yeri) gibi olan Siyah Beyaz adlı barı merkez alan bir karakter galerisi sunmayı amaçlamış yönetmen. Bu karakterler romantik komünist ressam Ahmet Nihat (Kurtiz); geçirdiği kalp krizinden sonra avukatlığı bırakıp zamanı daha da yavaşlatmak ister gibi Müzeyyen adını taktığı bir salyangozla yaşamaya başlayan münzevi Muzaffer (Can); karısı tarafından aniden terkedilen ve artık işinden sıkılmış olan Doktor (İşler); yalnız yaşayan ve duygusal boşluklarını 'delikanlı kız' tavırlarıyla kapatmaya çalışan iş kadını Ayten (Sam) ve Siyah Beyaz Bar'ın siyah beyaz köpeğiyle (!) yaşayan yorgun ama tatlı sahibi Faruk (Birsell). Bu 50'lerinde olan ya da

50'ye yaklaşan kişiler kendilerini bir şekilde kuşatılmış gibi hissetmekteler... Zaten filmin henüz açılış sahnesinde köpeğiyle dışarı çıkan Faruk'un dışarı adım atar atmaz bir intihar vakasına şahit olması, oradan ani bir ölüm gibi gerçekleşen bir terkediş/terkediliş, sonra da art arda gelen -ve adeta salgınmış gibi onlara doğru yaklaşan- kanser haberleriyle dışarıda oldukça vahşi, acımasız, hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayat tasvir edilmekte. Bizim bu beş yakın arkadaş bu tahmin edilemez, kaypak ve soluk (gri mi desek?) hayattan kaçıp her şeyin siyah ya da beyaz olarak 'netlik' kazandığı mekana, yani müdavimleri oldukları, duvarlarının bembeyaz, uzun barının da siyah olduğu evden bozma bara sığınır resmen. Dünyayı değiştirememişlerdir, değişenlere ya da uyum gösterenlere inat onlar değişmemeyi seçmişlerdir. Hâlâ bir araya gelip poker filan değil 'king' oynuyorlardır mesela, Moody Blues dinliyorlar, hâlâ sevdiklerinin fotoğraflarını cüzdanlarında taşıyorlar, sürekli eskilerden alıntı yapıyorlar... Bu yüzden Faruk bir film izlemek istediğinde Sam Peckinpah'ın Vahşi Belde'sini (The Wild Bunch) seçiyor. Çünkü yönetmen, zamanın çok değiştiğini ve bu insanların o filmdeki 'son kovboy' gibi buna karşı çıktıklarını, direndiklerini kafamıza vura vura anlatmaya çalışıyor. Bu yukarıda sıraladığım göstergeler de yetmiyor ona, karakterler sık sık bu isyan ve duygularını dillendiriyorlar bir de. Zaten dillendirmek ve serzenişte bulunmanın ötesinde pek bir şey de yapmıyorlar. Arada kimsenin konuşmadığı bir balık tutma sahnesi görüyoruz sadece! Aslında bir aradayken bile yalnızlar.

Faruk isyanını dile getirirken bir vaha vazifesi gören kendi mekanını, hiç inandırıcı olmayan birtakım bahanelerle kapatmak istiyor. Filmin senaryosunun omurgası da bunun üzerine kurulmuş. O kapatmak isterken diğerleri bunun olmasını istemiyor ama bu konuda hiçbir şey de yapmıyorlar. Genelde beyaz veya uçuk mavi tonlarda giydirilmiş bu 'temiz' karakterlerimiz

Bazı sahneler
senaryosuz çekilmiş
gibi akarken, arkada
80'lerdeki
filmlerimizde sıkça
duyulan demode ve
renksiz müzikler
çalmakta.

hayatlarıyla ilgili önemli kararlar alıyorlar finalde, hepsinin hikayesi bir şekilde huzura eriyor ama bu huzura yolculuğun motifleri yeterince güçlü değil! Sanki bir anda gidişatlarını değiştirmeye karar veriyorlar. Eski âşıklar barışıyor bir anda, içlerinden ikisi birinin diğerini canı çektiği için birlikte olmaya karar veriyor, bir diğeri aniden bir iyilik yaparak içini temizliyor adeta vs...

Bütün bunlar olurken de barda sürekli sessiz sakın oturan bir adam bira içip önündeki deftere bir şeyler yazmaktadır (Nuri Bilge Ceylan'ın Muzaffer Özdemir'i burada acaba Boyacıoğlu'nu mu temsil ediyor?). Bazı sahneler senaryosuz çekilmiş, oyuncular sanki kendi akıllarına gelenleri söylemişler gibi akarken arkada 80'lerdeki filmlerimizde sıkça karşımıza çıkan demode ve renksiz müzikler çalmaktadır aksi

gibi bir de...

"Siyah Beyaz" sanki gözünüz kapalı olarak da izlenebilecekmiş gibi bir film... İzlediğimiz kimi sahneler bazen karakterlerce tekrar dillendirildikleri için filmi sadece dinleyerek de anlarız gibi hissettiriyor.

Filmde rol alan iyi oyuncular ise temsil ettikleri karakterlere duygusal olarak yakın oldukları için ellerinden geleni yapmışlar. Ama asıl mesele filmin senaryosunun yeterince derinlikli işlenememiş olması. Büyük olasılıkla Boyacıoğlu'nun anlatmak istediğine hak verecek ama anlatış tarzına itirazınız olacaktır... [2]

Şevval Sam hem sesi hem de samimi performansı ile perdede daha çok görünmesini isteyebileceğiniz bir isim...

Derya Alabora güzel ve yetenekli bir kadın. Ama aynı modeldeki saçlarıyla her filmde aynı kadın gibi. Biz sıkıldık o sıkılmadı!

JAMES CAMERON AVATAR

ŞİMDİ **Blu-ray Disc**
DVD VE **VCD** 'DE!
VIDEO VIDEO

© 2009 Twentieth Century Fox Film Corporation ve Dune Entertainment LLC. Tüm hakları saklıdır. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
© 2010 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. Tüm hakları saklıdır.
TWENTIETH CENTURY FOX, FOX ve ilgili logolar, Twentieth Century Fox Film Corporation'ın ve onun ilgili tüzel kişiliklerinin markasıdır.

tiglon

HII: KATLIAM

32 YIL ÖNCE ÇEKİTİĞİ, BİZDE "YABANCI" ADIYLA SİNEMALARDA gösterilen ilk "Halloween"le korku ve gerilim türünün efendisi

olacağını haber veren John Carpenter, yoluna çok iyi filmlerle devam ederken, "Halloween" de ayrı bir koldan devam filmleriyle 2002 yılına dek sürmüş, toplamda 8 filmle orijinal hikaye nihayete ermişti. Derken 2007'de, mahlas da olsa adıyla dahi herkesi başta şöyle bir irkiltten Rob Zombie 1978'deki efsane filme el atarak bir yeniden çevrime soyundu. Hiçbir taklit, orijinalinin yerini tutmaz inancının aksine, tarafsız gözle bakıldığında hiç de fena sayılmayacak bir uyarlama çıkardı ortaya. Küçük yaşta ailesini katleden, hunharca cinayetlerini örselenmiş bir çocuk olduğu için mi, yoksa zevkten mi işlediği konusunda net bir karara varamayacağımız Michael Myers'in 2000'lerdeki çok daha kanlı maceraları da böylece start almış oldu.

İlk filmde, konulduğu hapishanede koca bir adama dönüştüğünü gördüğümüz Michael, ailesinden sağ kalan tek birey olan küçük kız kardeşiyle yıllar sonra burun buruna geliyor ve onun tarafından öldürülüyordu. İkinci film, işte bu noktadan başlıyor. Herkesin öldü zannettiği Michael Myers'ı taşıyan zırhlı araç kaza yapınca, dev katilimiz de zincirlerinden Terminatör misali kurtuluyor. Zaten böylesine iş yapan bir karakterin ölmesi sizce mümkün mü? Haydi itiraf edelim, ilk filmi izlerken de finalde aslında Michael'ın ölmeyeceğini siz de tahmin etmemiş miydiniz? O halde hiç boşuna mantık arayarak 'ama nasıl olur' demeyelim ve bu tür filmlerin kendi mantığına sığınarak, yeni katliamların yaratıcılığından keyif (!) almaya bakalım.

Bu devam filminin en önemli yanı, ilk filmde başka aile tarafından evlat edinilerek büyütülen ve Michael Myers'in aslında öz ağabeyi olduğunu bilmeyen Laurie Strode'un gerçekte kim olduğunu öğrenmesi... Film boyunca ağabey-kardeşin birbirinin kanını akıtma çabalarını izlerken, Michael Myers'in yanında iki kişi görüyoruz sürekli; intihar eden annesinin hayaleti

ve de kendi çocukluğunun silüeti... Bu iki hayaletin teşvik ve yönlendirmeleriyle hareket eden Michael Myers, uzun tutulmuş can alma sahneleriyle hem kendini tatmin ediyor, hem de bu tür sahnelerle bakamadığını iddia eden ama izlemekten de kendini alıkoyamayan seyirciyi...

1981'de çekilen özgün "Halloween II"yle kısmi benzerlikler taşısa da, farklı yönleri doğru akan bu filmde Dr. Loomis de, eli kanlı katilin kitabını yazarak insanların acılarından para kazanıyor.

"H II: Katliam"ın en belirgin yanı şüphesiz bir Rob Zombie filmi oluşu. Aynı zamanda müzikle de uğraşan Zombie, çektiği tüm korkularda olduğu gibi bu filmi de bir çeşit 'sirk'e dönüştürmeyi başarıyor. Stilize görsel imgelerin yanı sıra, ışık ve kamera kullanımıyla vs. kendisinin de işini yaparken çok eğlendiğini, özene bezene yarattığı sahnelerle gurur duyduğunu seziyoruz. Eşi Sheri Moon Zombie'yi ilk filmde öldürdüyse de, hayalet olarak bu filmde yine bol bol karşımıza getiriyor.

Bu nev-i şahsına münhasır yönetmen adını çoktan 2000'lerin kanlı korku filmleri çeken yönetmenleri arasında üst sıralara yazdırmış durumda. "H II: Katliam"ın ucu açık finali de devamının geleceğini, Zombie'nin önümüzdeki yıllarda "Halloween"le ya da başka kanlı korkularla yoluna devam edeceğini gösteriyor.

Orijinal serinin ve özellikle de ilk filmin hayranları ne düşünüyor bilemeyiz ama Zombie'nin tarzını sevenler için "H II: Katliam", şaşırtıcı olmayan bir '2 saat' vadediyor. Alaturka deyişle "Vurun ulen ben kolay ölmem!" der gibi ortalıkta dolanan, alafranga benzetmeyle de "Terminatör"ü andıran Michael Myers'in maskesinin çıktığı anlar da bu filmde epeyce fazla. Öyküye biraz daha hâkim olmak ve uzun uzadıya gösterilen dehşet anlarının tadını çıkarmaktan öte çok da fazla önem arz etmeyen "H II: Katliam", türü sevenlere bir çerez. 🍷

Baştaki kâbus sahnesinde Moody Blues'un "Nights in White Satin" şarkısı hoş bir sürpriz.

Kimi anlarda öykü dağılıyor. Zombie, filmine kıyıp 90 dakikaya indirebilirmiş.

ORJİNAL ADI Halloween II
YÖNETMEN Rob Zombie
OYUNCULAR Malcolm McDowell, Sheri Moon Zombie, Tyler Mane, Chase Wright Vanek, Margot Kidder
YAPIM 2009 ABD
SÜRE 119 dk.

Tüm "Halloween"ler içinde en kanlısı olarak anılmayı hak eden ama aynı bereketi sinemasal anlamda pek sergileyemeyen bir 'gore show'...

GÖZLERİNDEKİ SIR

GÖZLERİNDEKİ SIR", BAŞLADIĞI ZAMAN NEREDE BİTECEĞİNİ KESTİREMEDİĞİNİZ filmlerden. En büyük başarısı bu belki.

Yarattığı şaşkınlık akıl almaz bir hikaye anlatışında değil. Hikayenin sonu, başından belli olmuyor sadece. Takip ettiğimiz karakterlere, alışılmışın dışında meslekler biçilmiş olmasının payı var bunda. Sinemada bir sorgu müfettişinin peşine takılan iki üç film varsa, işte biri de bu. Kısa bir senaryo rötuşuyla Hollywood bir dedektifi başkarakter yapardı bu hikayeye mutlaka. Ya da başroldeki Benjamin, lise mezunu bir adliye memuru değil de cevval bir savcı olurdu.

Geriye dönüşle anlatılan hikaye Benjamin'in kapatamadığı iki defteri kapatmasının hikayesi aslında. İlki, yani bir türlü adaletin yerini hakkıyla bulamadığı cinayet davası, üstyapıyı teşkil ediyor. 25 yıllık vaka, Benjamin'in uykularını sırf adaletin kırık dökük tecelli edişyle kaçırmıyor. Ölen kadının kocası Ricardo'nun, kadını bir türlü unutamayışındaki hüzne teslim oluyor Benjamin. Tam buradan altyapıya geçiş yapıyoruz: Benjamin'in kapatamadığı ikinci hesap, hakim Irene ile bir türlü dile dökülemeyen, eksik kalan aşkının hikayesi. Benjamin'in iki vakayı birbirine bağlayışı için Ricardo'nun ölümsüz aşkını kullanması boşuna değil. Benjamin, pişmanlıklarla motive olan, boşa geçirdiğini sandığı hayatına geç de olsa majör bir tutku sığdırmaya uğraşan bir adam çünkü.

Oysa, sandığının aksine hiç boşa yaşamış bir adam değil. Yardımcısı Sandoval, onun canını kurtarmak için kendi hayatını feda etmiş. Sevdığı kadın Irene ona defalarca yeşil ışık yakmış. Çözemediğini sandığı cinayetin zanlısını çoktan yakalamış. Bunların ayırdına varabilmek, yaşadıklarını temize çekmek için hayatının son 25 yılını romana dökmeye ihtiyaç duyuyor Benjamin. Ne zaman ki amatör bir yazar olarak romanını inşa etmeye başlıyor, başka hayatlarda derin iz bırakmayı başarmış olduğunu fark ediyor. Hayatını boşa geçirmediğini anlıyor nihayet.

Yönetmen Campanella, hakiki bir sinema virtüözü olduğunu ispatlıyor Oscarlı filmiyle.

Kamera çalışmasından oyuncu yönetimine komple bir sinemacı olduğu tartışma götürmüyor. Stadyumdaki nefes kesici takip sahnesindeki akıllara durgunluk verici kesintisiz kamera hareketi, "Son Umut"taki (Children Of Men) çatışma sahnesine taş çıkartıyor. (Belki Latin Amerikalı yönetmenlerde vardır bir iş!) Fakat Oscar'ı getiren kalburüstü spesiyalite, sadece bu gibi teknik bir kamera başarısı ya da filmin renk skalasındaki sıcak tutarlılık değil. Benjamin rolündeki Ricardo Darín başta olmak üzere, adeta iri gözleriyle oynayan Soledad Villamil, kederli alkolik Sandoval rolündeki Guillermo Francella gibi oyuncuların çıkardığı nefis performanslar, Campanella'nın hanesine büyük artılar olarak yazılıyor. Bu bakımdan sinemanın sihrine inandıran bir film bu. Öyküsünün girift ve katmanlı yapısı, seyirciyi ahmak yerine koymayışı, romantizmini inşa ederken ağdalı klişelerden uzak durarak hedeflediği dokunaklılığı fazlasıyla yakalayışı, onu 2010'ların en iyi filmleri arasında anmamıza neden olacak gelecek yıllar boyunca.

Campanella bir cinayet gerilimi ile kırık bir aşk öyküsünü harmanlarken, arka plana gözümüze batırma ihtiyacı duymadan, bir ülkenin karanlık döneminin yan etkilerini de sızdırmayı başarıyor. Bu bakımdan 2005'te İstanbul Film Festivali'nde izlediğimiz "Cinayet Günlüğü"nü (Salinui Chueok) andırıyor. Görünürde çözilemeyen bir cinayet ve suçluluğundan emin olunamayan bir fail var iki filmde de. Arka planda ise faşizmin ele geçirdiği bir ülkenin cendere gibi sıkışmışlığı yer alıyor. Ülkenin içinde debelendiği çıksızlık ve keşmekeş, bu adi suç davalarının çözilemezliğine kadar varıyor. "Gözlerindeki Sir"ın katili Gomez, diktatör Videla'nın solculara karşı yürüttüğü sistemli suikast operasyonlarının bir piyonu olup hapisten çıkıyor. Göz göre göre adaletin yok oluşu kahrediyor Benjamin'i en çok.

"İhtiyar Delikanlı"yı hatıra getiren şoke edici final, adaletin bireyselleşince nasıl birden çirkinleştiğini anımsatıyor.

Benjamin'in flashback'ler aracılığıyla gizemi çözdüğü son kurgu, yönetmenin ABD'de çektiği dizilerin yan etkisi olmalı.

ORİJİNAL ADI El Secreto De Sus Ojos
YÖNETMEN Juan José Campanella
OYUNCULAR Ricardo Darín,
Soledad Villamil, Pablo Rogo,
Javier Godino, Guillermo Francella
YAPIM 2009 Arjantin
SÜRE 127 dk.

Oscarlı film, şimdiden 2010'lu yılların en iyileri arasında anılmayı hak ediyor. Bir cinayetin yarım kalmış davasının izini sürerken, kırık bir aşkı onarmaya çalışıyor.

ÖDÜL PEŞİNDE

ORJİNAL ADI The Bounty Hunter

YÖNETMEN Andy Tennant

OYUNCULAR Jennifer Aniston,
Gerard Butler, Christine Baranski,
Carol Kane

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 110 dk.

Romantik deseniz değil,
komik deseniz değil,
sağlam bir polisiye
entrikası var deseniz
o hiç değil...

ROMANTİK KOMEDİYLE POLİSİYE AKSİYON
GELENEKLERİNİ BİR ARAYA GETİREREK
'doğru' bir sonuca ulaşmak mümkün.
Evet, mümkün ama Andy Tennant imzalı
"Ödül Peşinde" dekine benzer 'yalapşap' bir
senaryoyla yola çıkarsanız işiniz zor!

"Friends", Brad Pitt derken Hollywood'un
'aranan yıldızları' arasına giren Jennifer Aniston'la
Britanya'dan gelip Amerikan sularına demir atan
Gerard Butler'ı bir araya getiren bu film, tam
anlamıyla bir 'ceza' gibi izleyiciye. Eski karısını
kodese tıkmaya çalışan eski polis/yeni ödül
avcısının, gazeteci olan karısının 'sağlam' bir
haber peşinde koşmasını da arkasına alarak
yaşattığı 'saçmalıklar silsilesi'ni takip etmek
zorunda kalıyoruz yapımda. Aralarındaki 'bitmemiş
aşk' da devreye girince, filmin 'eziyet' boyutu daha
da güçleniyor, çekilmez hale geliyor.

Bu film hakkında yazmak da eziyet aslında,
çünkü her kelimede filmin 110 dakika boyunca
yaşattıkları aklımıza geliyor. Bunun iyi bir fikir
olduğuna inanıp para yatıran Hollywood

yapımcılarının aklına da şaşıyoruz haliyle! Daha
senaryo aşamasındayken çöpe atılması gereken
bir proje bu. Belki hiçbir film için böylesi şeyler
söylenmemeli, ama insanı çileden çıkarıyor bunlar
artık! Romantik deseniz değil, komik deseniz değil,
aksiyon dolu deseniz değil, sağlam bir polisiye
entrikası var deseniz o hiç değil... Yaklaşık iki saat
boyunca Jennifer Aniston'la Gerard Butler'ın
'kelepçe' eşliğinde sağa sola koşturmalarını
izliyoruz ve hikayenin hiçbir anına inanmıyoruz. Bir
nebze olsun bizi inandırabilse, 'yumuşak' bir geçiş
yapabilirdik filme doğru, ama o da yok, bu da yok!

Geçen aylarda gösterime giren Hugh Grant ve
Sarah Jessica Parker'lı "Morganlar Nerede?" (Did
You Hear About The Morgans?) neyse "Ödül
Peşinde" de o. Korkarız ki, şu sıralar böyle bir
moda var. Umarız çarçabuk geçiş gider bu moda! 📺

Filmdeki 'kelepçe', herkesin ve her şeyin ötesinde başarılı bir
performans sergiliyor. Bravo!!!

Her şeyin çok kötü olduğu filmde, George Fenton'a
yakıştıramadığımız berbat bir de müzik çalışması var.

13th FLYING BROOM INTERNATIONAL WOMEN'S FILM FESTIVAL
13. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİMLERİ FESTİVALİ

12.

11.

10.

09.

08.

festival.ucansupurge.org

İletişim sponsoru: MYRA

Fotoğraf: Uğurhan Betin

Cast: Çağrı Yılmaz

e-dergi sponsoru:

arila pencere

KAPIMDAKİ CASUS

ORJİNAL ADI The Spy Next Door
YÖNETMEN Brian Levant
OYUNCULAR Jackie Chan,
Amber Valletta, Madeline Carroll
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 94 dk.

Jackie Chan de artık köhnemiş bir aksiyon yıldızı. Akrobasisleri çocuk bakarken işe yaramıyor.

BİR AKSİYON YILDIZININ ESKİDİĞİNİ, KÖHNEDİĞİNİ ÇOCUKLARA BAKICILIK yapmak zorunda kaldıkları filmlerden anlayın! O, kötü adamların donlarını başlarına geçirirken, bu afacanlar da aynı şeyi ona yaparlar. Son bir gayretle, türün hedef kitlesinin yaşı iyice aşağı çekilir. Senaryo da, aksiyon da özenden uzaktır; zira buna gerek yoktur. Filmin karşısında 10 yaşından büyük bir izleyici oturmaz.

Jackie Chan 56 yaşında. Vücudu tüm o akrobasi numaraları için artık yaşlı. Gelgelelim, bunu değiştirmek için neredeyse hiç çaba sarfetmedi. Dahası, Amerika'ya gittiğinden beri, Hollywood'la ne yapacağını bilemez halde. Daha kötüsü, ne de Hollywood onunla... Hadi diyelim, Chow Yun-Fat'teki gibi bir oyunculuk kumaşı onda yok. Ama el insaf, insan yenilenmek için bir nebze uğraşır!

Bob Ho (Chan) Çinli bir CIA casusu. Son görevinden sonra emekli oluyor. Kendisini kalem tüccarıymış gibi tanıttığı kapı komşusu bekar Gillian'la flört halinde. [Kariyerini hayranlarını hayalkırıklığına uğratmamak adına 'öpüşmemek'

üzerine kurmuş Chan'ın Gillian rolündeki Amber Valletta'yla 'kısa ve öz' bir öpüşme sahnesi bile var] Gillian'ın, ikisi kız, üç de çocuğu var. Üçüne göre de Bob 'inek' ve 'sıkıcı'. "Bu adam, ne kadar eğlenceli olabilir ki!" lafı ağızlarından düşmüyor. Oysa Bob'da bu yavruların hayatına tika basa renk katacak denli 'hareket' mevcut.

Bu tip filmlerde hiç değilse çocuklardan biri bol bol sahne çalacak bir sempatiye sahiptir ama Allah için "Kapımdaki Casus" bu açıdan da bahtsız. Üç çocukta da filmi Chan'den çalacak bir ışık yok.

Filmin tadını çıkarabilmek için bir başka köhnemiş fikir imdada yetiyor: Kaka Ruslar... Onları en kafasız ve cahil halleriyle resmederek film elinize büyük bir koz veriyor: "Bu Ruslardan daha şuursuz birileri mutlaka vardır ve kesin bu filmi yapan onlardır" diye düşünmeniz için... [1]

Jackie Chan filmlerinin alametifarikası 'çekim hataları' burada da kapanış jeneriğinden önce hazır ve nazır! Neyse ki...

Film oyunculuk olarak da öyle bir dökülüyor ki, tek parlak performans eski model Amber Valletta'dan geliyor.

YENİ SİNEMA HAREKETİ İFTİHARLA SUNAR

Hareketli fotoğrafların büyüğü, ahenkli ve entrikalı dünyasını
merak edenler için son fırsat!..

Süt Semih Kaplanoğlu
Yusuf ile Zehra'nın buhranlı aşkı
Gitmek Hüseyin Karabey
Dağları aşan bir sevdâ masalı

11'e 10 Kala Pelin Esmer
Mithat Bey'in akıl almaz serüvenleri "11'e 10 Kala'da.
Nokta Derviş Zaim
Elyazmalarının sihirli dünyası

Kıskanmak Zeki Demirkubuz
Zeki Bey'in son şaheseri
İki Dil Bir Bavul Orhan Eskiköy, Özgür Doğan
Okul sıralarından yükselen bir çığlık

Bu Ne Güzel Demokrasi!
B. Söylemez, B. Baş, H. Topaloğlu, S. Vardar
Bornova Bornova İnan Temelkuran
Hazan Mevsimi Mehmet Eryılmaz
İki Çizgi Selim Evci

Üç Maymun Nuri Bilge Ceylan
Beynelmilel rejisörümüzün müthiş eseri
Hayat Var Reha Erdem
Dert bende derman sende

Tatil Kitabı Seyfi Teoman
Ufaklığın etrafındaki sinsi oyunlar
Uzak İhtimal Mahmut Coşkun
Dinler arası hissi münasebet

Pandora'nın Kutusu
Hayırsız evlatların hazin dramı Yeşim Ustaoglu
Hayatın Tuzu Murat Düzgünoğlu
Hüzünlü bir Bitlis masalı
Sonbahar Özcan Alper
Karadeniz'in eşsiz güzelliklerinde ölüme bir yolculuk

Talebe : 4 TL Tam : 6TL
Bütün Filmler için : 50 TL
Rejisörler sohbetlerinde büyüğü
perdenin ardındaki sırları açıklıyor.

Hanımlar, Beyler
Dikkat:
Açılış ve Kapanış
EĞLENCELERİNE
davetlisiniz.

23 Nisan – 9 Mayıs arası
Feriye Sinemasında – Ortaköy

ANNENİZİ DE ALIN GELİN!

EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN

ORJİNAL ADI How To Train Your Dragon

YÖNETMENLER Dean DeBlois,
Chris Sanders

SESLENDİRENLER Jay Baruchel, Gerard
Butler, Craig Ferguson, America Ferrera,
Jonah Hill

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 98 dk.

Bir zamanlar TRT'de hayranlıkla izlediğimiz çizgi dizi "Vikingler"i hatırlattı bize bu fantastik animasyon.

CRESSIDA COWELL İMZASI TAŞIYAN VE TÜRKİYE'DE DE YAYIMLANAN "KORKUNÇ Gıcık III. Hıçkık" serisinin ilk kitabından uyarlanan "Ejderhani Nasıl Eğitirsin", animasyonun fantastikle buluştuğu keyifli bir seyirlik. Buna bir de filmin üç boyutlu olması eklenince, alınan keyfin boyutu da büyüyor haliyle.

"Haftaya, buluşalım haftaya!" şarkısıyla biten Japon çizgi dizisi "Vikingler"i ve onun baba-oğul karakterleri Halvar'la Viki'yi (Wickie yazıldığını çok sonraları öğrendik) hatırlamamak mümkün değil bu filmi izlerken, en azından biz yaştaki sinemaseverler için! Oradaki 'harbi' Viking baba ile 'çelimsiz' oğlu arasındaki ilişkinin bir benzerini görüyoruz burada da. Bu ikili, kaba güçle akı simgeliyorlardı çizgi dizide, aynı şey "Ejderhani Nasıl Eğitirsin"de de var. İşin özü, "Vikingler"e benzemesiyle ilk puanını alıyor yeni film (herhalde yeni bir seri de olacak).

Öte yandan filmin fantastik boyutu da alabildiğine ilginç. Ejderhaların gün yüzü göstermediği bir Viking köyünde yaşayan

kahramanımız Hıçkık, kimsenin yakalamayı boşverin göremediği bir ejderhayla dostluk kuruyor ve onu kendi yöntemleriyle eğitiyor. Son derece eğlenceli anlara sahne olan bu eğitim süreci, bir yandan da Hıçkık'ın 'savaşçı' eğitimiyle aynı zaman dilimine denk düşüyor. Kaba gücün 'geçer akçe' olmadığını kanıtlayan kahramanımız akıllı ve 'haklı cesaret' ile...

Evet, öncelikle küçük yaştaki izleyicilerin dünyasına hitap eden bir film "Ejderhani Nasıl Eğitirsin", ama bizler gibi animasyon-fantastik buluşmasını seven büyükler için de keyif verici olabiliyor. 'Ders' kelimesini pek sevmesek de "Bu film, çocuğunu nasıl eğitirsin dersleri veriyor" demek kaçınılmaz oluyor bizim için. İlk andan son ana kadar Hıçkık'ın serüveninden alınacak sayısız ders var zira, insan olabilmek adına.

Hıçkık'ın ejderhayla ilk karşılaşması, klişelerle dolu olmasına karşın filmin en can alıcı sahnesine dönüşüyor.

Ejderhanın 'hem ürktücü hem sevecen' olması gerekiyor haliyle, ama buradaki biraz 'silik' kalmış.

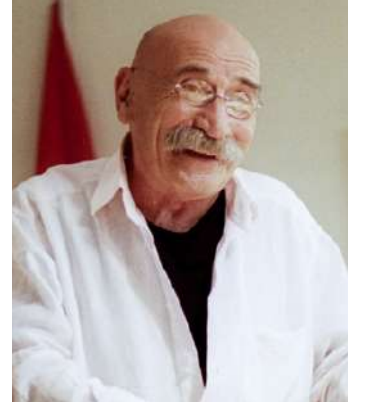
H II: KATLİAM

KAPIMDAKİ CASUS

ÖDÜL PEŞİNDE

SİYAH BEYAZ

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN						★★★	
GÖZLERİNDEKİ SIR				★★★★		★★★★	
H II: KATLİAM							
KAPIMDAKİ CASUS							★
ÖDÜL PEŞİNDE						★	
SİYAH BEYAZ					★★	★★	★★
9		★★★		★★★	★★★★		★★★★
BAL		☆☆☆☆☆	★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★
BEŞ ŞEHİR					★★★★	★★★★	
CEHENNEME 2 ADIM					★★		
DENİZDEN GELEN (ZEYTİN DALI)			★★			★	
DR. PARNASSUS		★★★		★★★★★		★★★★★	★★★★
GENÇ VICTORIA							★★★★
KOSMOS			★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★
MİN DİT			★★		★★	★★	★★★★★
SALGIN					★★		★★★★
SON İSTASYON			★★			★	★★
TEK BAŞINA BİR ADAM						★★★★★	★★★★★
TİTANLARIN SAVAŞI		★★★			★	★★	
EJDER KAPANI		★★★	★		★★	★★	★★★★
KIŞ İŞİĞİ					★★★★★	★★★★★	
OYUNCAK HİKAYESİ		★★★			★★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
OYUNCAK HİKAYESİ 2					★★★★★		★★★★★
TÜRKLER ÇILDIRMIŞ OLMALI			★		★		
VAVİEN		★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

FESTİVAL NOTLARI: HÖDÜK SEYİRCİ DE YOK DEĞİLDİ!

Kimsenin gülme biçimine, kahkaha dozuna, ses şiddetine karışacak değilim; hangi filmde, hangi sahneye ne zaman gülünebileceğine de karar veremem ama "Sevmek Zamanı"nda gülmekten kendinden geçen 'seyirci', tek kelimeyle bir hödüktür...

ÜÇ YILLIK ZORUNLU BİR ARA
DIŞINDA BAŞLANGICINDAN BERİ
KESİNTİSİZ BİÇİMDE TAKİP
ETTİĞİM 'FESTİVAL'İN,

29. yılında da aynı heyecanı ve aynı koşuşturmacayı yaşattığını söyleyebilirim. Hafta sonları özgürce, hafta içinde de mesai sonrası seanslarda çoğu zaman önceden belirlediğim, bazen de son anda tercih ettiğim filmleri izleyerek çok keyifli bir 16 gün geçirdim. Festivale kafa yorup emek veren, işimizi kolaylaştırıp keyfimizi çoğaltan herkese bir kez daha teşekkürler...

Seyrettiklerim içinde çok az filmi 'çok beğendiğimi', kimi zaman da büyük hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Bunun, festival seçicilerinin hatasından vb. değil, dünya sinemasının yaşadığı bir tür 'resesyon'dan kaynaklandığına inandığımı önemle belirtiyim ve hemen festivaldeki 'hayal kırıklığı' notlarına geçeyim.

Öncelikle canımı en çok sıkan şey; hiçbir festivalde (Antalya, Adana, Ankara, Bursa dahil) olur olmaz yerde gülen, gülmek için kendini zorlayan, gülmek eylemini 'rol' olarak gerçekleştiren, böylesi hödük bir seyirci grubuyla-bir kısım seyirciyle karşılaşmadım. Evet, hödük demek zorundayım, çünkü "Sevmek Zamanı"nın başından sonuna kadar kendini katıla katıla gülmeye zorlayan insan, en hafif deyimle hödüktür. Kimsenin gülme biçimine, kahkaha dozuna, ses şiddetine karışacak değilim; hangi filmde, hangi sahneye ne zaman gülünebileceğine karar vermek gibi bir isteğim de olamaz kuşkusuz ama dediğim gibi, "Sevmek Zamanı"nda gülmekten kendinden geçen 'seyirci', bir hödüktür. Açsın, kendi kıcına gülsün! Benzer yakınmaları başkalarından da duydum ve bu tuhaf 'gülme krizleri'ne birden çok 'alakasız filmde' denk geldim ama en tipik "Sevmek Zamanı" olduğu için onun altını özellikle çiziyorum. "Modesty Blaise" ya da "Lezbiyen Vampirler"e gülmekten çok farklı bir şey bu zira...

Zhang Yimou, Bruce Beresford, Jim Jarmusch, Nesli Çölgeçen... Bu yönetmenler de programda yer alan filmleriyle, yüksek beklentilerimin tersine, hayal kırıklığı yaşamama neden oldular.

"Kadın, Silah Ve Erişte" (San Qiang Pai An Jing Qi), Coenler'in "Kansız"ının (Blood Simple.) Çin versiyonu olarak fazlasıyla sakil, sıkıcı ve manasız bir film. Yimou, zamanını neden böyle bir projeye harcamış, anlayamadım.

"Mao'nun Son Dansçısı" (Mao's Last Dancer), çok kötü bir oyunculuk, çok kötü bir senaryo ve çok kötü bir rejile, "Bayan Daisy Ve Şoförü"ne (Driving Miss Daisy) imza atmış Oscar'lı yönetmen Bruce Beresford'dan beklenmeyen ölçüde köhne ve küflü bir film çıktı. Nasıl desem, festival konuklarından da olan Beresford, tam anlamıyla 'kağıttan kaplan' salmış ortalığa.

Jarmusch'un "Kontrol Limitleri" (The Limits Of Control), aşırı biçimciliğiyle çok ama çok sıkıldığım, hiçbir şey anlamadığım, fazlasıyla uçuk ve hakkında daha fazla da olumsuz laf etmek istemediğim bir 'fiyasko' olarak kazındı belleğime.

Ve Nesli Çölgeçen'in "Denizden Gelen"i... Belgesel sinemada bile inanılmaz bir duygu yoğunluğu yaratabilen usta yönetmen, bu acıklı öyküde kaç kişinin kaç gönül telini titretebilmiştir, çok merak ediyorum.

Bu dört 'baba' yönetmenin işlerinin vaziyeti dünya sinemasının gidişatına dair çıkarsamalar yapmaya olanak verir mi bilemem ama festivalde 'dört harika film' izleseydik kendilerinden, her şey çok daha başka olurdu!

Festivalde nihayet seyredebildiğim "Bal"ı es geçiyorum; Hıncal Uluç'u bile secde ettirdikten sonra söylenecek fazla bir şey yok... Ne söylesem, övmek olur.

Semir Aslanyürek'in "7 Avlu"sı, Frank Perry imzalı "Yüzücü"nün (The Swimmer, 1968), komşularının yüzme havuzlarını geçerek evine gitmeye çalışan hüzün verici kahramanı Ned Merrill'i çağırıştırarak, yedi

avlunun kapısını çalan hüzün verici bir kadının öyküsünü anlatan gayet iyi bir film. Aslanyürek'in film öncesi konuşmasında dediği gibi yeniden kurgulanır, bazı bölümleri biraz kısaltılırsa çok daha iyi olacağına da eminim.

Gelelim emektar Yeşilçam yönetmeni Ülkü Erakalın'ın "Çılgık Çılgıca Bir Sevda"sına... Digi-beta formatında izlediğimiz, Zeki Müren'in yaşamından bir kesiti anlatmak iddiasındaki bu film, eski kuşaktan bazı oyuncularımızın 'sesini' keser herhalde! Kast ettiğim, "Bize niye rol vermiyorlar, Hollywood'da 85 yaşındaki adam hâlâ başrol oynuyor, bize dönüp bakan yok. Neden faydalanmıyorlar bizden?" diyen bazı eski yıldızlar... Ediz Hun ve Selma Güneri'nin bu filmdeki performanslarını görünce, "Yakışıklılık ve güzellik yıllar tarafından alınıp götürülünce geriye hiçbir şey kalmamış!" diye düşünmeden edemedim. Gerçi filmi genç oyuncular da yerlerde sürünüyor ama Hun ve Güneri, bir daha kamera karşısına geçmeseler çok iyi ederler. Tabii Erakalın da kameranın arkasına...

Dediğim gibi, 'hayal kırıklığıyla dolu bir festival'den notlar değil bunlar; yalnızca festivaldeki hayal kırıklıklarım...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

YENİDEN ÇEVİRMEZSEK ÖLÜRÜZ!

Amerikalılar sağlamcıdır. Bir proje para kazandı mı kenara not alırlar. Başları sıkıştığında mutlaka dönüp ona oynarlar. Özellikle korku sinemasında iş yapan formüllerin tekrarı gelenekselleşti. Bu gerçek, günümüzdeki 'yeni hikaye' eksikliğiyle kesişince ortaya bir 'yeniden çevrim' bolluğu çıkıyor.

HOLLYWOOD'UN KORKU SİNEMASI BÜYÜK BİR KRİZ YAŞIYOR ÇOK BELLİ Kİ. SON 10 YILDA ORTAYA KOYABİLDİKLERİ

tek yenilik, 'işkence pornosu' olarak adlandırabileceğimiz vahşet filmleri oldu. Ki bunların da klasik anlamda korkuttuğu söylenemez. "Testere" (Saw) serisinin başını çektiği bu ekol "Hostel" gibi yancı markalarla 2000'lerin korku sinemasına damgasını vurdu. 70'lerin korkularının yenilikçi, inovatif yapısı nerede bu nerede tabii... Hollywood da böyle diyor olmalı ki, geçtiğimiz yıllar boyunca durmaksızın eski defterleri karıştırıp, birer birer, klasik, kült ve sağlam bir hayran kitlesi oluşturmuş filmleri yeniden çevirmeye soyundular. Bununla da kalmadılar, yaratıcılık eksikliğini kapatmak için yurtdışından transferler yaptılar. Ekseriyetle, yükselişe geçen Uzakdoğu korku sinemasının başarılı örneklerini iç ettiler. Öyle 70'lerin bağımsız Amerikan korkuları gibi 30 yıl beklemeye tahammülleri de yoktu artık. Uzakdoğu'da çekilen başarılı korku filmleri, hemen bir iki yıl içinde Amerika'ya adapte edildi. Amerikalı oyuncularla İngilizce olarak yeniden çevrildi.

Yeniden çevrim korku sinemasını tartışırken, temellerin 1998'deki "Sapık"ta (Psycho) atıldığını iddia etmek mümkün. Yüksek ihtimalle Gus Van Sant'ın en zayıf halkası olan ve o yıl da bütün Altın Ahududu ödüllerini toplayan film, aslında o kadar da kötü bir film değildi. Fakat Ahududular bir

tepkinin eseri idi. Şimdiki yeniden çevrim fırtınasına şahit olsalar herhalde Ahududucular bu kadar acele etmezdi yeni "Sapık"ı ödüllendirmekte. Gus Van Sant, kağıt üzerinde hoş bir espri olabilecek bir fikirden yola çıkıyordu. Aslında bu yola çıkış hikayesi, bazı fikirlerin kağıt üzerinde kalması gerektiğine dair bir ders olarak da okunabilir. Fikir basit: Alfred Hitchcock'un ölümsüz klasiğini kare kare, yeniden, günümüzde geçecek şekilde, o günün oyuncularıyla çekmek. Van Sant "Sapık"ı yaparken kendini Hitchcock'un bir anlığına görüldüğü sahneye koyacak kadar ileri gitmiş, kamera hareketlerini ve kurgu zamanlamasını bile birebir koruyarak "Sapık"ı tamamlamıştı. Yeniden çevrim kavramıyla kafa bulan bir yapıma dönüşüyordu "Sapık" giderek. Hiçbir yorum getirmeden, aynı eseri boyayan isimsiz bir reproduksiyon ressamı gibi çalışıyordu. Dolayısıyla ortaya çıkan eserdeki yorum eksikliği filmin başarısız addedilmesine neden oldu. Gus Van Sant da bu sayede yakasına yapışan stüdyoculardan kurtuldu, kendi sinemasına geri dönebildi. Bir bakıma belki de "Sapık", Gus Van Sant'ın, Hollywood kodamanlarının sınırlarını zorlamasının filmiydi. Hemen ardından çektiği "Finding Forrester" da iki seksen yatınca Van Sant nihayet gişe filmlerini terk edip kendi küçük ve güzel dünyasına "Gerry" ile geri dönecekti çünkü.

"Sapık"ın başarısızlığı, korku filmi yeniden çevrimcilerinin heveslerini kırdı

önce. 2000'lerin ilk yarısında korkuda Japonların, Korelilerin yükselişi söz konusuydu. Hollywood buradan çıkan tuhaf korku filmlerinin seslendiği kitleyi avucuna almak istiyordu. İlk büyük film "Halka" (The Ring) oldu. 2002'de çekilen Amerikan yapımı, Gore Verbinski'nin elinden çıkmaydı. Yeniden çevrim olmasına rağmen üzerine düşünülmüş, bir yorum getirilmiş bir film olarak kendini belli etti. Özellikle sürreal bir kısa film tadındaki videokaset kaydı orijinalinden daha iyiydi. 1998 tarihli Japon mamulü "Halka"nın (Ringu) yanında tabii ki sürprizi ve hikayesi bayat kalıyordu ama bugünkü gibi her eski fikri öğüten bir yeniden çevrimcilik peydah olmamışken, olumlu yorumlar alarak ve gişede iyi de iş yaparak beyazperde tarihindeki yerini aldı.

HALKA'NIN AÇTIĞI KAPIDAN 2004 TARİHLİ "GAREZ" (THE GRUDGE) DE GİRDİ. BU SEFER İŞİN ÇİVİSİ ÇIKMAYA BAŞLAMIŞTI. ZİRA

2003 tarihli bir Japon filminden uyarlanıyordu. Bizde de aynı yıl 11 İstanbul'da gösterilen film daha üzerinden bir sene geçmemişken Amerika'ya adapte ediliyordu. Bu sefer "Halka"ya nazaran daha usturuplu bir adaptasyon söz konusuydu. Zira öncelikle uyarlayan kişi yönetmenin kendisiydi. Ve Japon kültürüne için bir korku hikayesini, kültürün dışına çıkarıp etkisini yok etmesin diye ülke sınırları dahilinde tutuyordu. Sadece başrole Amerikalı bir kadını koyuyordu.

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

"Sapık" (1998)

"Omen" (2006)

"Halloween" (2007)

Öyküde de küçük bir delik açıyor ve Tokyo'da yaşayan Amerikalı bir hemşire çevresinde bu korku hikayesini döndürüyordu.

"Halka"nın yönetmeni Hideo Nakata'nın 2002 tarihli korku şaheseri "Karanlık Sular" da 2005'te Jennifer Connelly'nin başrolünde olduğu bir Amerikan yeniden çevrimiyle baltalandı. Orijinal film ne kadar ürkütücü ve yenilikçiye, Amerikan yeniden çevrimi o derece kalıplar dahilinde ve klişeydi. Hollywood yine de Uzakdoğu'ya yüzünü çevirmedi. "Ölümün Sesi" (One Missed Call) ile Takashi Miike'nin 2004 tarihli, özellikle Japonya'daki cep telefonu kültürüyle dalga geçen filmini ele aldılar 2008'de. 2006'daki "Nabız" (Pulse) 2001 tarihli ve aynı isimli Japon korkusunun bir tekrarıydı. Tek üzücü yanı ise senaristinin bir dönemin hit korku yönetmeni Wes Craven oluşuydu. 2009'daki "Davetsiz" (The Uninvited) bizde çok sevilen dokunaklı korku filmi "Karanlık Sırlar"ın (A Tale Of Two Sisters) başarısız ve klişelere teslim bir yeniden çevrimi idi.

UZAKDOĞU KORKULARI TÜKENİNCE VE İŞKENCE PORNOLARI KORKU SİNEMASININ PASTASINDAN EN

büyük dilimi götürürnce köklere dönüş zamanı geldi Hollywood için. 70'lerden 80'lere korkunun altın çağındaki altın filmleri yeniden çekmeye koyuldular. Bunun için çok basit bir gerekçeleri vardı. Öncelikle tüm bu filmler Wes Craven, Tobe Hooper, John Carpenter gibi korku ustalarının elinden çıkmaydı. Haliyle hazırda bir hayran kitlesi olan klasik filmlerdi. Öte yandan hepsi kültü, dolayısıyla yeniden çevrimleri 'reklamın iyisi kötüsü olmaz' tarzı bir yaygara kopartarak bilet satışlarını garantileyecekti. Ardından 2000'li yılların başımıza kaktığı 'Unrated Edition' etiketiyle uzatılıp, kanlı sahneler eklenip sunulan DVD'ler aracılığıyla ikinci bir pazar da vaat ediyorlardı. Sinemada sansür nedeniyle görülmeyen vahşet dolu akıl almaz sahneleri izleme arzusuyla dolu filmin hayranlarından bir de DVD parası kesilebilirdi. Böylece 2000'lerin ikinci yarısından itibaren günümüze uzanan ve daha da arkası kesilmeyecek bir Amerikan bağımsız korku filmlerinin büyük bütçeli yeniden çevrimleri modası çıktı ortaya.

2003'teki "Teksas Katliamı"nı (The Texas Chainsaw Massacre) bu eğilimin ilk örneği saymak mümkün. İlginç olan, 1974 tarihli orijinal Tobe Hooper filminin de

"Tepenin Gözleri 2" (2007)

'slasher' dediğimiz, delici kesici aletle dehşet saçan katil filmlerinin bugünkü anlamda ilk filmi oluşu. Bir paralellik söz konusu yani yeniden çevrimlerle orijinaler arasında. Jessica Biel'in starletlikten starlığa yükselişinin ara basamaklarından biri olan film orijinaline nazaran daha büyük bir bütçe ve daha iyi efektlerle seyircisini ürkütüp germeye çalışıyor fakat eksik olan orijinalite ile vasat bir deney olarak kalakalıyordu.

"Teksas Katliamı" Amerikan yapım firması Platinum Dunes'un da ilk filmiydi. Bu firmanın adı, yeniden çevrim korkular açısından büyük önem taşıyor. Zira Michael Bay'ın ortağı olduğu Platinum Dunes, bu yeniden çevrim furcasını tek başına başlatan şirket oldu. "Teksas Katliamı"nın ardından "Dehşet Sokağı" (The Amityville Horror), "Otostopçu" (The Hitcher), "13. Gün" (Friday The 13th) gibi klasikleri art arda yeniden yorumlayarak bit pazarına nur yağdırdılar, eski korku filmlerini yeniden kârlı bir mecra haline dönüştürdüler. Bu seri önümüzdeki aylarda izleyeceğimiz "Elm Sokağı'nda Kabus" (A Nightmare On Elm Street) yeniden çevrimiyle de devam edecek.

Başka firmalar da yeniden çevrim havuzundan paylarını aldılar tabii. "Teksas Katliamı"nın olduğu yerde "Halloween" in olmaması olacak iş değildi. Filmi metalci şahsiyet Rob Zombie yönetti. Orijinale sadık kalmaya çalışıp kan ve revan dozunu pompalayan Zombie, bu hafta gösterime giren ikinci filmi de üstlenerek John Carpenter'ın klasiğini kimselere

kaptırmayacağını belli etti. Orijinalinin az kanlı, bolca gerilimli ve diken üstünde oturtucu yapısına karşın, Rob Zombie balyoz gibi bir üslubu tercih etmişti. Modern korkuların, "Testere" tarzı taşkınlıkların çağında bunu hor görmek kolay değil tabii...

Hazır Rob Zombie'ye değinmişken, yeniden çevrimlere meze olan meşhur zombi serisini de anmak gerekiyor. George A. Romero'nun sosyal mesaj kaygılı başyapıt üçlemesi de ayrı yönetmenlerin elinde yeniden yorumlandılar. Özellikle "Ölülerin Şafağı" (Dawn Of The Dead) sosyal ve kültürel eleştirmeci metniyle eşsiz bir mecra sunuyordu. 2004'te, Zack Snyder filmi oldukça serbest bir şekilde uyarladı. Neredeyse 'süpermarkete kısıtlı kalan bir avuç insan' teması ve zombiler dışında 1978 tarihli klasikle yeniden çevrim arasında bir benzerlik yoktu. Zack Snyder koşan zombiler kullanarak filmini Romero'nun vizyonundan çok "28 Gün Sonra" (28 Days Later) tarzı yenilikçi yaklaşımlara dayamıştı. Zombi salgınının ilk gününde kentteki paniği gösteren, helikopterden çekilmiş nefis sahne, bu filminden geriye kalan tek güzel anı oldu.

1985 tarihli "Ölülerin Günü" (Day Of The Dead) ise daha yeteneksiz bir yönetmenin eliyle 2008'de yeniden çevrildi. Bu sefer zombi kavramının iyice suyu çıkarılıyordu. Yönetmen Steve Miner'in zombileri koşuyor, atlıyor hatta tavanda yürüyordu. İnsandan daha güçlü ve ataktılar. Bu da Romero'nun yarattığı zombi mitolojisinin köküne kibrit suyu dökülmesi demek oluyordu. Fazla serbest bir uyarlama olarak

anılabilecek film, başarısız bir başka yeniden çevrim olarak tarihe gömüldü.

2 005'TE "THE FOG" İLE JOHN CARPENTER'IN HAYALET ÖYKÜSÜ, 2008'DE "PROM NIGHT" İLE 1980 TARİHLİ KÜLT KORKU FİLMİ, YİNE aynı yıl "Karantina" (Quarantine) ile İspanyol zombi filmi "Rec", 2006'da "The Omen" ile Richard Donner'ın 1976 tarihli klasiği ve geçtiğimiz yıl "Sevgililer Günü Katliamı" (My Bloody Valentine 3D) ile 1981 tarihli Kanada yapımı korku filmi yeniden çevrildiler. Wes Craven'in 1972 tarihli "Soldaki Son Ev'i" (The Last House On The Left) ve 1977 tarihli kült yamyam korkusu "Tepenin Gözleri"ni (The Hills Have Eyes) de 2000'lerin ikinci yarısındaki yeniden çevrim korku filmleri furcasından nasibini almıştı.

Yeniden çevrimler neredeyse istisnasız olarak hep çok bilet sattı fakat unutulmaya mahkum, göz ardı edilen, başarısız filmler olarak kaldılar. Bunda hepsinin orijinali yenileme çabasının payı vardı. Hepsi klasik filmi başarılı kılan unsurları değiştirip kendi güncel ve gelip geçici çözümlerini dayatarak orijinalleri 'bozdular'. Buna tabii ki hayranların tepkisi ağır oldu. Hiçbir zaman orijinali kadar sevmeyecekleri bu gayrimeşru evlatları, kötü birer kopya olarak ele aldılar. Haksız değillerdi. Bir filmin orijinali varken çok ender olarak yeniden çevrimi daha iyi oluyordu.

Korku filmlerinin yeniden çevrim furcası biter mi bilinmez ama takliden aslını her daim aratacağı kesin. Sahtesini almaktansa, hakikisinden bir doz daha almak yeğdir.

BİLARDOCU

Hayata sürekli pike yapan ama günün birinde çuhayı yırtıveren Hızlı Eddie'nin hikayesini anlatan "Bilardocu", 'kibir' ve 'hayat' üzerine harika dersler veriyor. Paul Newman, George C. Scott ve Jackie Gleason'ın muhteşem performanslarıysa unutulur gibi değil!

BİLARDOYLA SIKI İLİŞKİSİ OLANLAR BİLİRLER; AMERİKAN BİLARDOSUNDA TOPLARI DELİĞE SOKMAK DEĞİLDİR TEK

maharet. Sonraki hamlede rakibinize uygun bir pozisyon bırakmamalısınız. Yani kazanmak için kendi toplarınızı gereken deliklere sokmak yetmiyor, ıstakanızı indirmeden önce rakibin toplarını da öyle bir konumda bırakmalısınız ki onun seçenekleri de minimuma inmiş olsun. Bu da bilardo sporunu 'toplari deliklere sokmaktan' öte bir spor haline getirir. El ve bilek gücünün değil sadece, kendine güven ve oynadıkça geliştirilen geometrik bakış açısının hatta biraz da bilinçaltından katkı sağlayan fizik mantığının işlediği, rakibe karşı yürütülen psikolojik bir 'meydan okuma'dır aynı zamanda. O maça kadar yaşadığınız, yaptığınız her şeyi sorgulayabileceğiniz bir süreci yaşamınıza dahi neden olabilir... Bilardo önemli bir 'oyun'dur.

"Bilardocu" (The Hustler), 1960'ların büyük stüdyo (20th Century Fox) filmlerinden biri olmasına rağmen daha başlarken bile farklı olduğunu hissettiren bir film. Hikayenin kahramanı 'Hızlı' Eddie Falsen ile jenerikten önceki bir girişle tanışırız. Açılışı bile farklıdır, nitekim o yıllarda Hollywood filmlerinin jeneriksiz başlayanına pek rastlanmazdı. Adamımız yakışıklı Eddie, sadık yardımcısıyla birlikte küçük bir bilardo salonunda acemi bilardocuları amiyane tabiriyle 'çarpar'. Jenerik boyunca Eddie'nin kurbanlarından bazılarını da şahit oluruz. Jeneriğin ardından Eddie başka bir bilardo salonunda bu kez kendisi sağlam bir kayaya çarpacaktır...

Yoksulluktan gelen Eddie sahip olduğu tek yeteneğe, bilardoya sıkı sıkıya bağlanmıştır.

İşin içine biraz da düzenbazlık kattığı için büyük bahisli oyunların peşinde, yanında banka/danışman/büyük ağabey/yancı görevi gören arkadaşıyla bilardo salonlarını dolaşır. Yüksek miktarda bir vurgun için geldiği yabancı bir salonda 'Minnesotalı Semiz' lakaplı bir üstatla kapışır. Saatlerce süren (filmin süresi içinde de 20-25 dakikayı kapsıyor) bu kapışmadan yenik ayrılınca Eddie'nin hayat dersi de başlar.

Bu yenilginin hemen ertesinde kendisinden daha umutsuz bir kadın olan Sarah ile tanışır ve ona âşık olur. İkisi de birbirlerine iyi gelirler. Ancak Semiz'in kurt menajeri Bert Gordon'ın dediği gibi onda 'eksik olan yetenek değil, karakter'dir. Eddie, bundan sonra yaşayacağı sevinç, üzüntü, başarı, yenilgi ve tecrube ve trajediler sayesinde karakter kazanacaktır belki ama kaybettikleri de öyle az buz olmayacaktır...

"Bilardocu"nun hırs, kibir, kazanmak, kaybetmek, sadakat, kendine saygı duymak, karakterli olmak üzerine dolu ve can alıcı cümleler kuran hikayesi Walter Tevis adlı Amerikalı bir yazarın romanından uyarlanmış. Ancak Robert Rossen'in Sidney Carroll (senaristlik kariyerinin tek başarısı) ile birlikte yazdığı incelikli senaryo, kitabın dünyasını da nazik ama aynı zamanda vurucu bir dille görsebiliyor. Bilinçli olarak siyah beyaz çekilen film, Rossen'in karakter analizlerine başarıyla eşlik ediyor. Zaten bu başarı Alman görüntü yönetmeni Eugen Schüfftan'a Oscar'ı getirmişti. Dokuz dalda Oscar'a aday olsa da kategorilerin çoğunu "Batı Yakasının Hikayesi"ne (West Side Story) kaptıran filmde şahane oyuncu performansları var. Bir kere, Paul Newman'ın kariyerindeki onlarca iyi performanstan ilk beşe girecek bir tanesini

içeriyor. Filmin melankolik tavrını performansına başarıyla yediren oyuncu, bu ağırkanlı filmi heyecanlı bir aksiyon filmi kadar akıcı hale getiriyor.

Filmin gizli yıldızı ise, ne kırılgan Sarah rolündeki dengeli ve sakin performansı ile Oscar'a aday olan Piper Laurie ne de filmin kötü adamı, ukala ama çok karizmatik fiziğiyle de etkili bir performans gösteren George C. Scott. Minnesotalı Semiz rolündeki Jackie Gleason o kadar parlak ki, Newman ile karşılıklı sahneleri müthiş bir sinemasal haz yaşıyor izleyicilerine. Bütün bu ismi geçen oyuncuların Oscar'a aday gösterilmeleriye filmin müthiş bir oyunculuklar galerisi olduğunun bir kanıtı aslında...

20 yıldan daha az süren kısa kariyerinin en büyük açılımını bu filmle yapan Robert Rossen, daha birçok parlak filme imza atacağına kesin gözüyle bakılırken 1964'te "Lilith" adlı etkili bir dram daha çekip erken bir zamanda, 57 yaşında hayata veda etmişti. Komünist partisine üye olduğu için yıllarca Hollywood'un kara listesinde kalan Rossen, hayatının son yıllarında hastalığının da getirdiği rahatsızlıkları nedeniyle film çekememişti.

Peki Hollywood'un en iyi çizilmiş karakterlerinden biri olan Hızlı Eddie'ye ne oldu? Eddie'nin sinema macerası bu müthiş filmle bitmemişti. Martin Scorsese 1986'da Eddie'yi 25 yıl sonra, 50'li yaşlarında bir daha yakalar. Eddie, "Paranın Rengi" (The Color Of Money) adlı bu devam filminde, büyük bedeller ödeyerek öğrendiklerini, yıllar sonra ona kendi gençliğini hatırlatan kibirli başka bir bilardocuya (Tom Cruise) öğretmeye çalışmıştı. Paul Newman o filmle de Oscar'a aday olmuş ve bu sefer kazanmıştı! ■

ATEŞLE OYUN

Louis Malle'in büyük yapıtları arasında adı anılmayan fakat Yeni Dalga'nın kenti odağına alan filmleri arasında önemli bir yer teşkil eden "Ateşle Oyun" (Le Feu Follet), etkisi bugüne kadar gelen bu akımı analiz etmek için ideal bir başlangıç noktası.

FRANSIZ YENİ DALGASINI
KARAKTERİZE ETMEK ZORDUR.
ÖYLE Kİ, NE KADAR ÇOK YENİ
DALGA FİLMİ İZLERSENİZ, BU

akımın özünün ne olduğu konusunda kafanız o kadar karışacaktır. Görünürde, uzaktan bakıldığında hareketin karakteri belli gibidir: Eleştirmenlikle işe başlayan bir grup genç yönetmen, sinema dilini yenileme amacıyla film çekmeye girişirler. Fakat sinema diliyle ilgili politik tandanslı kaygılar üstüne kurulu bu tanım esasen sadece Godard'a uymaktadır. Uzaktan bakınca Yeni Dalga, Godard'dır. Truffaut ilk filmlerinin ardından hemen stüdyoya koşturmuş ve alışıldık bir sinema diline geçmiştir. Dalganın, Louis Malle veya Claude Chabrol gibi diğer meşhur isimlerinin filmlerine baktığımızda ise Godard'ın deneysellikinden, entelektüel ve anarşist havasından uzak bir resimle karşılaşırız. Demek ki derinlemesine incelendiğinde Yeni Dalga'yı birleştiren ortak nokta, sinema dilini genişletmek gibi bir kaygı değildir.

Yeni Dalga'yı ne oldığı üzerinden şöyle karakterize edebiliriz: Bilinçli bir politik hareket değildir. Bütünlüklü bir hareket değildir. Bir manifestosu dahi yoktur. Yönetmenlerinin üslubunda bir ortaklık bulmak zordur. Yeni Dalga nedir? Çok basitçe, bir çeşit özgürleşmedir. Yeni Dalga yönetmenlerinin tek ortak yanı vardır. Bu yönetmenler, kameralarını alıp birden film çekmeye başlayabilecekleri gerçeğini keşfetmişlerdir. Film çekmek için yüksek bütçelere, şaşıla stüdyolara ve meşhur oyunculara değil, Godard'ın meşhur sözleriyle sadece 'bir silaha ve bir kadına' ihtiyaç olduğunu fark etmişlerdir. Ve "Ateşle Oyun" örneğinde, bir adama ve sokaklara...

"Ateşle Oyun" Maurice Ronet'nin muhteşem bir performans ile canlandığı Alain Leroy'un intihar etmeden evvelki son gününü anlatır. Kararını vermiştir. Ölmeden önce eski arkadaşlarını görmek ve kendince vedalaşmak için aylardır bulunduğu rehabilitasyon kliniğinden çıkıp Paris'e gider. Aylardır alkole dokunmamış eski bir alkolik olan Alain için şehir korkutucu bir yerdir.

Filmin hikayesini daha derinlemesine incelemeyen evvel, Yeni Dalga'nın getirdiği özgürlüğün bu filmdeki yansımasına girmeli. "Ateşle Oyun" 1962 tarihli Agnes Varda başyapıtı "5'ten 7'ye Cléo" (Cléo de 5 à 7) ile beraber, gelmiş geçmiş en etkileyici şehir filmlerinden biridir. Dahası, bir şehrin fiziksel varlığının en yoğun hissedildiği filmlerdendir. Aynen Varda'nın filmi gibi, Malle'in filminin de bir Yeni Dalga yapıtı olması rastlantı değildir. 1970'lerde Amerikan sineması kendi şehirlerinin sokaklarını keşfedecektir Yeni Dalga'ya bakarak: John Schlesinger'in "Geceyarısı Kovboyu"nda ya da Scorsese'nin "Arka Sokaklar"ında (Mean Streets)...

Film, bu kalitesini Yeni Dalga'cılar stüdyo saplantısından ve geleneksel görüntü yönetiminin olmazsa olmazlarından kurtulması sayesinde kazanır. Kendinden önceki yönetmenlerin aklına gelmeyen çok basit bir iş yapar Malle: Kamerasını alır ve sokağa çıkar. Şehrin tüm keşmekeşini arka plana koyarak bir adamın hikayesini anlatır. İşte bu cesareti Malle'a veren, bu çok basit hareketi yapmayı makul kılan atmosfer, Yeni Dalga'nın ta kendisidir. Entelektüel veya siyasi bir program, motivasyon değildir. Mümkün olan, yapılabilecek olanların birden artması, eski kuralların, 'olmazsa olmaz'ların yerini yepyeni bir özgürlüğe bırakmasıdır...

Bu olağanüstü güzellikteki fakat kıymeti az bilinen film, sokakları keşfetmenin heyecanı ile tüm şehri içine akıtır. Alain Leroy karakteri bunalımın doruğunda kendi sonunu beklemektedir. Uzun zaman sonra tekrar döndüğü şehir, başını döndürür. Şehir bir karşılaşmalar mekanıdır. Kaldırımlar tanıdığınız ve tanımadığınız insanlarla doludur. Kafeler, parklar, tramvaylar... Film boyu Leroy'u bir türlü adapte olamadığı bu trafiğin içinde görürüz. Şehir akıp durmaktadır ama Leroy akıntıya kapılamaz bir türlü.

Malle, şehrin trafiğini karakterinin yaşadığı anlara göre neredeyse bir müzisyenin kompozisyonu gibi filmine serpiştirir. Eski serseri hayatından uzaklaşıp kendini akademik işlerine adanmış arkadaşını ziyaret ettiğinde, sokaklar sanki gündelik olanın huzuruna sahiptir. Etrafta koşuşturan çocuklar, neşeli, güneşli bir park... Bunlar Leroy'u günün ilk viskisini içmemiş bir Charles Bukowski gibi rahatsız edecektir. Jeanne Moreau'nun canlandığı eski bir tanışıyla buluştuğunda şehrin trafiğinden uzaklaşıp apartmanların arka bahçeleri arasında dolanırlar. Kısa süreli bir huzur, sessizlik hakimdir burada. Fakat bu sessizlik aldatıcıdır. Şehir az ötede kendi trafiğine devam ederken burada sadece uyuşturucu müptelası birkaç zavallı huzuru arayabilir. Finale doğru eski bir flörtünün ev partisinden genç bir adamla beraber çıkar Leroy. Genç adam kendisinin eski haline benzemektedir. Leroy genç adamla içmeye başlar. Beraber dışarı çıktıklarında şehir sakindir. Bir tramvaya atlarlar. Sanki alkol her şeyi yumuşatmıştır. Şehir son kez Leroy'u kucaklar. Son defa akıntıya kapılır adam. Ertesi gün namluyu kalbine dayayıp tetiği çekecektir.

OYUNCAK HİKAYESİ 1-2:

ÖZEL VERSİYONLAR

BİR AN İÇİN PIXAR'IN VAROLMADIĞINI VE İLK FİLMLERİ "OYUNCAK HİKAYESİ" Nİ hiç çekmediklerini varsayarak alternatif bir evren yaratalım. Teknoloji yine bu noktada olur, "Şrek" bile çekilirdi. Ama parodiden tamamen arınmış, epik ya da dini göndermelerle dolu bir romantizm masalı olarak. Üstelik tamamen müzikal. Hayal etmesi bile insanı sıkıntıdan öldürüyor. 1990'ların ortasında animasyon sineması gerçekten de sıkıntıdan ölmek üzereydi. Türein Hollywood kanadı, yaratıcılık anlamında tıkanmıştı. Disney'in müzikli animasyon geleneği arada hâlâ çok iyi örnekler çıkarsa da bunun onları bir 10 yıl daha taşıyamayacağı gün gibi ortadaydı. Daha kötüsü, hatırı sayılır bir çoğunluk, animasyon filmlerine hâlâ 'çizgi film' demekte ısrar ediyor, bu türün sadece çocuklu aileleri sinemaya çekebilecek sınırlı bir alan olduğunu düşünüyordu. Bugün tam 15 yaşında olan "Oyuncak Hikayesi" işte tüm bu tıkanıklıkları gidererek türü ferahlatan ve dijital animasyonun bugünkü esrik haline kavuşmasını sağlayan film olmuştu. En önemlisi, animasyonlar artık 'kaliteli komedi' sunan bir araç olarak yetişkinlerin radarına girmeye başlıyordu.

"Oyuncak Hikayesi"nin çekildiği dönemden bu yana dijital teknoloji baş döndürücü bir hızla gelişti. Bu yüzden onu yüksek çözünürlüklü ortamda tekrar ziyaret etmek isteyen seyircilerin ilk merak edeceği konu filmlerin eskiyip eskimedikleri olacaktır. Günümüzün foto gerçekçi canlandırmalarına kıyasla bazı sahneler elbette ki bugün bakınca sırtıyor; ancak unutmayalım, iyi hikayeler asla eskimez. Unuttuğunuz esprileri anımsadığınız halde sizi tekrar güldürebilmesi bile nitelikli mizahının bir göstergesi.

Pixar'ın yakında bir üçlemeye tamamlanacak olan yegane serisinin hikayelerini burada yüzüncü defa tekrarlamayalım ve 15. Yıl Özel Baskısı olarak anılan Blu-ray baskılarına odaklanalım.

İlk filmin diskinde yer alan SD içerik, filmin daha önceki baskılarında yer alan ekstraları aynen karşımıza getiriyor. Toplamda 160 dakikalık ve hâlâ eşsiz bir içerik bu; çünkü günümüzde animasyon

DVD'lerinde artık pek rastlanmayan biçimde tamamen yapım sürecine odaklanıyor.

HD olarak hazırlanmış diğer içerik de aynı yaklaşıma sahip. Farkı, hepsini ilk kez görüyor oluşumuz. Pixar'ın demirbaş isimlerinin, yani Lasseter, Eggleston, Docter ve Stanton gibi isimlerin katıldığı sesli yorum seçeneği de filme ilk kez uygulanıyor. Diskin sürprizi ise sahte belgesel gibi hazırlanmış yeni bir Pixar kisası. Buzz Lightyear'ın gerçek bir uzay polisi olarak resmeden üç dakikalık bölümde filmin üç karakteri Uluslararası bir uzay istasyonunda tartışıyorlar. Geleneksel anlamda Pixar kisası sayılmasalar da, Pixar ekibi tarafından yapılmış çok kısa (tamamı beş dakika kadar) üç animasyon skeci daha var. Filmin şans eseri ortaya çıkmadığının kanıtı ise diskteki 'hiç görmediğiniz film' bölümünde. Buradaki ham görüntüler, filmde kullanılmaktan vazgeçilen fikirlerin bir derlemesini karşımıza getiriyor.

İkinci filmin SD içeriği de yine önceki DVD baskısından miras. Bunlar biraz daha eğlenceye odaklanılan hafif ekstralardan (silinmiş sahneler, çekim hataları v.s.) ibaret. Ancak yapım belgeselleri yine ihmal edilmiş değil. HD içerik de tematik bakımdan ilk filmle aynı. 'Stüdyo Hikayeleri' bölümünde yine yapım sürecinde yaşanan komik olaylar keyifli animasyonlu skeçler halinde karşımıza geliyor. Buzz'ın uzay istasyonundaki maceraları da burada devam ediyor.

2009 yılında her iki filmin de üç boyutlu versiyonları gösterime girmişti. Ancak Türkiye sinemalarında o versiyonları izleme fırsatı bulamadık. Dolayısıyla özellikle Blu-ray baskıları, iki filmin de en kusursuz halini ilk kez karşımıza getiriyor. Animasyon tekniğindeki kimi küçük yıpranmalardan bahsetmiş olsak da, her iki film de HD'de kusursuz görünüyor ve işitiliyor. 2011'de 3D versiyonları yayımlanana kadar elimizdeki en iyi kopyalar bunlar olacak. [1]

Dijital animasyonun miladına yaraşır bir paket.

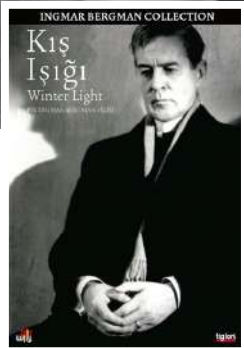

Blu-ray filmlerle DVD filmler arasındaki fiyat farkı Türkiye'de hâlâ çok yüksek.

ORJİNAL ADI Toy Story / Toy Story 2
YÖNETMENLER John Lasseter, Ash Brannon
OYUNCULAR Tom Hanks, Tim Allen, Joan Cusack (ing.) Haluk Bilginer, Mehmet Ali Erbil (Tr)
YAPIM/SÜRE 1995-1999 ABD, 74 dk. - 84 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1 1080p, 5.1 DTS-HD İngilizce ve 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tigon

Bu önemli Pixar animasyonlarının BD baskıları, iki filmin de en kusursuz halini ilk kez karşımıza getiriyorlar.

KIŞ IŞIĞI

ORJİNAL ADI Nattvardsgästerna

YÖNETMEN Ingmar Bergman,

OYUNCULAR Ingrid Thulin,

Gunnar Björnstrand,

Gunnel Lindblom, Max von Sydow

YAPIM/SÜRE 1962 İsveç, 78 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD İsveççe

ŞİRKET Tiglon

Bergman, bireyin
adım adım çözülüşünü
'inanç' kavramıyla
örtüşüyor.

INGMAR BERGMAN SİNEMASININ ÖYKÜLEME GELENEĞİ İÇİNDE ÖNEMLİ BİR yer tutan 'din ve Tanrı' kavramlarının tersten okunmasını en sağlam yansıtan filmlerden biri "Kış Işığı" (ya da bizlerin yıllardır bildiği adıyla "İbadet Edenler").

10 dakikayı aşan bir pazar ayini sahnesiyle başlıyor film. Hikayenin baş kahramanı rahip Tomas Ericsson, kendisini huşu içinde dinleyen bir avuç 'inançlı'ya 'inanmış' bir şekilde vaaz veriyor. Bu sahnenin ardından rahibin Tanrı'yla olan alışverişinin ipuçlarını yakalayacağımız anlar geliyor arka arkaya. Tıpkı Hz. İsa'nın çarmıhtayken inancını kaybetmesi gibi "Tanrım beni neden terk ettin?" diye soruyor ve ikiyüzlü doğasının derinliklerine sokuyor bizleri kahramanımız.

Ayrıntılara girmeye gerek yok, ama filmin merkezinde duran bu 'inanç sorgulaması'yla haşır neşir oluyor Bergman bu çalışmasıyla. Bir gün içinde rahibin başına gelenlere tanık olduğumuz, onun zaman zaman kötücüllüğe

yönelen ruhsal durumunu tahlil etmeye çalıştığımız yapım, çıksızlığa teslim olmuş bireyin arayışını da deşifre ediyor bir yandan. Tomas'la evlenme çabası içindeki 'kız kurusu' öğretmen Märta'nın bu 'kaybolmuş' adama karşı tutkusunu da anlamaya çalışıyoruz hikayede. Belli ki kendisi gibi 'kayıp bir ruh' bulduğunu düşünerek yaşıyor rahibe, ancak istediği cevabı alamıyor. İki karakterin 'çözumsuz' arayışlarıyla geçen bir pazar günü, onları durdukları noktadan bir adım öteye götürmüyor, başladıkları yere getiriyor. Günün ikinci ayininde rahibi gene vaaz verirken görüyoruz ama cemaat artık sadece Märta'dan ibaret...

Bergman'ın bireyin adım adım çözülüşünü 'inanç' kavramıyla örtüşürdüğü filmi, varoluşuna dair 'sert' bir sorgulama içindeki baş karakter özelinde çarpıcı bir insanlık portresi sunuyor nihayetinde. Bizleri de benzer bir sorgulamaya zorluyor... [2]

 Sven Nykvist imzalı siyah beyaz görüntü çalışması, filmin giderek tırmanan iç gerilimini mükemmelen yansıtıyor.

 Kilisenin orgcusu, hikayenin ritmine uymayan 'serbest vevin' bir karakter olarak çizilmiş.

VAVIEN

YÖNETMENLER Yağmur Taylan, Durul Taylan
YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 100 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1 / 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon

TAYLAN KARDEŞLERİN SİNEMASI yükselen bir grafik çizdi hep. Zamanında Türk sineması için yeni gibi görünse de bugünün yalapaşap yapılmış korku filmlerine göre gayet düzgün sayılabilecek, formül bir film olan "Okul"u yine sinemamızda pek de karşılığı olmayan türden bir film, "Küçük Kıyamet" takip etti. Ama itiraf da etmeli bu iki film "Vavien" gibi bir filmin de habercisi gibi değildi açıkçası. Çünkü yönetmen kardeşler diğer filmlerinde kurdukları kusursuz değil ama sorunsuz dünyalarından 'kusursuza çok yakın bir dünya'ya geçiş yapmış oldular bu filmle. "Vavien"deki görüntü ve atmosfer yaratma çabası bırakın yönetmenlerin kendi filmografilerini son 10 yılın en başarılı işlerinden birini işaret etmekte.

Bunun yanında bir de riyakarlıklarla dolu bir karı-koca ilişkisinden şu anki Türk aile yapısına yönelik bazı gözlemlerde ve hatta eleştirilerde bulunmak, üstelik bunu bir de ilk kez bir sinema filmi senaryosu yazan bir komedi oyuncusuyla başarmak... "Vavien"i sinemayı seven biri için sevmemek zor doğrusu. Belki biraz fazla Coen'leri hatırlatıyor ve belki de finalde ana karakter biraz hızlı bir dönüşüm yaşıyor (sonuç doğru ama şekli sorunlu), yine de "Vavien" Türk sinemasının geleceği için çok iyimser şeyler düşündürmemize sebep oluyor. Bu da az bir şey değil doğrusu... **Burak Göral**

Binnur Kaya'nın çok enteresan bir oyuncu olduğunun altını kalın kalın çiziyor film.

İlker Aksum'un karakteri senaryoda pek oturmuyor. Ne için konduğu belli ama tam olarak işletilememiş...

EJDER KAPANI

YÖNETMEN Uğur Yücel
YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 105 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1 / 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

UĞUR YÜCEL YÖNETMEN OLARAK HAKKI yenen bir sanatçı. "Yazı Tura"nın layığıyla takdir gördüğünü söyleyebiliriz belki ama "Hayatımın Kadınısın"ın 70'lerdeki o arabesk furyası ürünlerine, onların çoktan eskiyen sanatçılarına nasıl bir saygı duruşu olduğu iyi süzülemedi. "Ejder Kapanı" ise en azından gösterime girdiği dönemde yerden yere vurulacak denli pespaye bir film değil.

Yücel yeni filmi bir öncekine benzemesin diye uğraşıyor, orası kesin. "Ejder Kapanı" ise yabancı olduğu 'kim yaptı?' türü polislikle ilk teşrik-i mesaisi. Yücel, Tolga Kutlar'ın kamerasından süzülen 'atmosferik' görüntülerle İstanbul'u kana bulayan bir seri katilin peşindeki iki polisi anlatıyor. Askerden dönmüş bir komandoyu izleyicinin önüne atarak türün gerektirdiği kimi 'şaşırtmacalardan' da faydalaniyor. Ancak ne zaman ki janra eklediği bu 'yerel' motiflerin ardından cinayetlerin 'ejder' biçimindeki bir coğrafi bölgede işlendiğinin ortaya çıkması gibi 'fantastik' yerlere uzanıyor, öykü de sakilleşmeye başlıyor. (Adli tıpta otopsi sahnesi bile var, düşünün!) Hele ki, Amerikan sinemasının ağızında sakız olmuş 'kişisel adalet' meselesine hiç girmeseymiş keşke!

Sonlara doğru öykünün omurgası üzerinde keyfi şekilde patinaj çeken aksiyon anlarında ise Yücel'in attığı taş ürküttüğü kurbağaya değiyor. **Burçin S. Yalçın**

Uğur Yücel kendisi de dahil yine her oyuncusundan iyi performans alıyor.

Ozan Güven ve İlker Aksum gibi yan rollerdeki iki yetenekli isim karikatür olmaktan öteye gidemiyor.

TÜRKLER ÇILDIRMIS OLMALI

YÖNETMEN Murat Aslan
YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 100 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1 / 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

HOLLYWOOD'DAN NEFRET ETSENİZ DE bir şeyin hakkını vermek zorundasınız. Sinemanın eğlencesini yapmak konusunda Hollywood laboratuvarlarında çalışan bilim adamları gibi çalıştı ve bu formüllerin hepsini tek tek çıkardı. Karşımıza sürülmeye çalışılan yerli yapımı ticari komedi filmlerimiz ise bunların kötü taklitleri olmanın ötesine geçemiyorlar senelerdir. Oysa eski kuşak zamanında bunu çözmüştü.

"Türkler Çıldırılmış Olmalı" adlı bu müstesna filmimizde de bir grup 'deli' askeri eğitim alıp, Somalili korsanlar tarafından ele geçirilen bir aileyi kurtarmaya gidiyorlar. Benim canım memleketimde konu kalmadığı için Somali korsanlarından mizah çıkarmaya çalışıyor bazı sanatçılarımız! Üstelik bu sanatçılar bazı yapımcıları bir güzel kandırıp, bilmemnerelerde bilmemnekadar paralarla bu saçma komedi için gidip çalışıyorlar, emek veriyorlar. Ortaya çıkan filmin mantıklı hiçbir sahnesi yok. Bunu keşfettiğiniz anda kendinizi bu sığlığa ya teslim edip filmi sonuna kadar izleyeceksiniz, ya da yarısında çıkıp gideceksiniz! Bir sürü yetenekli komedi oyuncusu da arada helak olup gidiyor. Filmi hazırlayanlar en azından bir iki John Landis filmi izleselermiş ya! **Burak Göral**

Peker Açıkalin ciddi komedi potansiyeli taşısa da buna uygun bir filmde henüz oynayabilmiş değil!

Bizim tanıdığımız Burhan Öcal dünyaca ünlü bir müzisyendi. Bu filmlerde oynamak da nereden çıktı!

1 - İstanbul Film Festivali (Ulusal Yarışma)

Geçen pazar günü sona eren 29. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin Ulusal Yarışması'nda Taylan Biraderler imzalı kara komedi "Vavien" Altın Lale'yi kaptı. Engin Günaydın imzalı senaryosuyla da ödülü kucaklayan filmin belki de 'en değerli' (parasal anlamda değil) ödülüyse FIPRESCI Jürisi'nden aldığı oldu. Türkiye'den popüler bir filmin yabancı eleştirmenlerce anlaşılması, benzerine pek rastlamadığımız bir durumu zira!

2 - İstanbul Film Festivali (Uluslararası Yarışma)

Festivalin Klaus Maria Brandauer başkanlığındaki Uluslararası Yarışma Jürisi, Belçika-Hollanda ortak yapımı "Şeylerin Bokaanlığı"nı (De Helaasheid Der Dingen) Altın Lale'ye uygun buldu. Bu seçimiyle 'farklılık'ı desteklediğini gösteren jüri, "Matmazel Chambon"daki (Mademoiselle Chambon) performansı ile Sandrine Kiberlain'e verdiği Jüri Özel Ödülü'yle 'standart' sinemayı unutmadığını da vurguladı.

3 - Yeni Sinema Günleri

Piyasa koşullarına karşı bir tür 'isyan bayrağı' olarak niteleyebileceğimiz Yeni Sinema Hareketi'ni oluşturan bir grup sinemacının ilk hamlesi, 23 Nisan-9 Mayıs tarihleri arasında Ortaköy Feriye Sineması'nı (kapalı olan salon, bu etkinliğe özel açılıyor) mekan edinen Yeni Sinema Günleri. "Hayat Var"dan "Üç Maymun"a, "İki Dil Bir Bavul"dan "Sonbahar"a uzanan bir yelpazede 17 filmin gösterileceği bu etkinlik, seyircinin bu hareketin neresinde durduğu konusunda da belli bir fikir verecek kuşkusuz.

4 - Eskişehir'den Sadi Bey'e Emek Ödülü

Tek başına altından kalktığı sadibey.com adlı internet sitesi aracılığıyla sinema sektörüne hizmet veren ve bu yolla 'yardımsever' kişiliğini sanal aleme de taşıyan SİYAD üyesi Sadi Çilingir, 1-11 Mayıs tarihleri arasında düzenlenecek 12. Uluslararası Eskişehir Film Festivali tarafından ödüllendirilecek. Sadi Bey, festivalden 'Sinemaya Emek Ödülü' alacak.

5 - Sadri Alışık Ödülleri

15. Sadri Alışık Sinema ve Tiyatro Oyunculuk Ödülleri de geçen haftanın menüsündeydi. Arka Pencere Yayın Kurulu üyelerinden Burak Göral'ın da jürisinde olduğu sinema ödülleri dağılım şu şekilde gerçekleşti: Kadın oyuncu (Binnur Kaya/Vavien), erkek oyuncu (Mert Fırat/Başka Dilde Aşk), yardımcı kadın oyuncu (Büşra Pekin/Neşeli Hayat), yardımcı erkek oyuncular (Cemal Toktaş/Güneşi Gördüm ve Levent Tülek/Deli Deli Olma), umut veren oyuncu (Damla Sönmez/Bornova Bornova), Ayhan Işık Jüri Özel Ödülü (Kenan İmirzalıoğlu/Ejder Kapanı), onur ödülleri (Hülya Koçyiğit ve Ahmet Mekin).

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arama: <http://www.haberay.com>

“ Televizyon, cinayeti ait olduğu yere iade etti: Evlere! ”

Alfred Hitchcock